

Primorci izprosili nekaj žita za zimo; a na potu jim burja prevrne ladijo, jeden se utopi, ostali se komaj rešijo. Starcu Kačiču so se siromaki v srce smilili, torej jim obljubi, da pojde sam ž njimi prosit drugega žita. Ko se vračajo domov, zadene jih nevihta. Siromak

Kačič je od mraza trepetal kakor šiba na vodi ter prišel ves moker domov. Kmalu se ga loti huda vročica, katera mu pretrga nit življenja. Tako je dokončal svoje delo neutrudljivi delavec Gospodov dne 14. decembra leta 1760.

(Dalje.)

Dva kralja.

(Romanca.)

Sliko si dovršil. Slava!
Kist umétalni odlôži!
Pred teboj Madóna krasna;
Sam poglej obraz nebéški,
Stvóru lastnemu se čúdi! —
Sèn nad trudno glavo tvojo
Danes leto je priplaval,
V snù ozarjena devica
Pred-te je stopila z neba,
Kist ti stisnila je v róko,
Tajno ti zašepetála:
Ticijan, naslikaj me!
Ti pa nosil si podóbo
V srcu svojem neprestano,
Tebi iz nemirnih prstov
Vréle so na platno črte.
Takrat obiskal v Milanu
Svečenikov si vladiko,
Sanje svoje si odkril mu
In obljubil, da naslikaš
V cerkvi támošnji Madóno.
Danes je dovršen stvor. —
Ljudstvo gnéte se zvedávo,
Zdaj na Ticijana gléda,
Zdaj obraz na živi steni.
Mnog umétalnik popótni
Platno pred seboj razgíblje
In ognjeno zrè na steno,
Da ustvari slaven snimek.

Šum nastane živ pred durmi,
Lica ljud obrne tječaj,
Tje umétalnik pogleda:
Ob vladiki stopa k sliki
Karol, slavni nemški králj. —
Gleda Ticijan podobo,
Ena ni mu všeč poteza.
Slugi migne, da mu dvigne
Lestvo k zidu, kist prinese.
On pa skloni se k Madóni,
Dvakrat kist potegne gibki,
In nasmeh na ustih Deve
V rajsko-mil nasmeh prelije.
Divi kralj se umotvoru,
Čut mu nikne spoštovanja.
Bliže je pristopil k steni,
Lestvice je les prijel.
Ticijan osupel dé mu:
»Pusti, slavni kralj, ne veš-li,
Da podložniku službujes?«
Odgovarja njemu Karol:
»Ticijan, ostani miren!
Razni nama so kraljestvi:
V sto deželah jaz carujem,
V kterih ti si moj podložnik.
A v umétalnosti carstvu
Klanjam jaz ti svojo glavo.
Ticijan, jaz kralj sem zemlje —
Kralj umétalnosti — ti!«

A. M.

